

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΑΞΗ

25-12-2010

Δεν θέλω τις σταγόνες της ζωής
τις τελευταίες να ρουφήξω.

Δεν θέλω ανήμπορος μισόνεκρος
να σέρνομαι στα πόδια της ζωής
σαν είλωτας, ζωή παρακαλώντας.

Σαν του γλυκού κρασιού το τελείωμα
στον πάτο βαρελιού μου μοιάζουν.
Γεμάτες πίκρες και στιγμές στυφές
τα κατακάθια αυτά συνήθως βγάζουν.

Γιατί λοιπόν την πίκρα αυτή
σαν άπληστος να θέλω να ρουφήξω;
Ποιό κέρδος, ποια χαρά,
σερνάμενος να δώσω και να πάρω;

Όλα στην ώρα τους, όλα με μέτρο.
Του κόσμου αυτού τα πράγματα
κι' άσχημα αν είναι παίρνουν χάρη,
από ένα όρθιο κορμί κι ένα μυαλό ξουράφι.

Μονάχα την ανάμνηση τ' ανήμπορου
κι αδύναμου στο τέλος-τέλος,
δεν θα 'θελα ν' αφήσω
μέσα στη σκέψη αυτών π' αγάπησα
κι αυτοί στ' αλήθεια μ' αγαπήσαν.

Θέλω,
μοίρα καλή, πιστή συντροφήσσα
μια μέρα, ηλιόφωτη, μέσ' στη χαρά,
ολόρθος και περήφανος
σαν άνθρωπος σωστός
τον κόσμο αυτόν ν' αφήσω.

Και εσείς που τώρα αυτά διαβάζετε
μην πείτε πως τρελάθηκα
και γράφω αηδίες
και πως χαρούμενος για τη ζωή αυτή,
μ' εγγ όνια και παιδιά, δεν είμαι.

Έχω τας φρένας στο μυαλό
και το δηλώνω ευθέως,
ποτέ μου δεν εδείλιασα
ούτε και τώρα σας ορκίζομαι
τον χάροντα φοβάμαι.

Και σε σας αγαπημένοι μου,
αφήνω την ευχή μου.
Ν' αγαπάτε τη γλυκιά ζωή,
να ζείτε, να χαρείτε,
περήφανοι να στέκεστε,
τον θάνατο ολόρθοι
με καλά γεράματα, να τον υποδεχθείτε.